

† Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας Χρυσοστόμου

Ὁμιλία στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Νέο Ἐλεήμονα τὸν θαυματουργό,
ἡμέρα τῆς Ἁγιοκατατάξεώς του,
στὴν Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Δημητρίου Ἀμφιάλης.

Σάββατο, 15η Ἀπριλίου 2018

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,
Ἀρχιεπίσκοπε τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, κ. Καλλίνικε,
Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς
κ. Ἀγαθάγγελε,
Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι, Ἀντιπρόσωποι τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου
Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας,
Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ
Σαλαμίνος κ. Γερόντιε,
Σεβασμιώτατοι, Θεοφιλέστατοι ἅγιοι ἀδελφοὶ Ἀρχιερεῖς,
Τίμιον Πρεσβυτέριον,
Διακονία τῆς Ἐκκλησίας,
Ὀσιωτάτη Καθηγουμένη ταύτης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, Γερόντισσα **Θέκλα,**
Ἐκλεκτὴ χορεία τῶν Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν,
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Χριστὸς Ἄνέστη!

Ἡ Χαρὰ καὶ τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως νὰ μᾶς πλημμυρίζουν!

Μέσα στὴν Ἀναστάσιμη περίοδο τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ φωτός, κληθήκαμε
ἀπὸ τὴ μητέρα Ἐκκλησία, σὲ αὐτὴ τὴν εὐλογημένη Διορθόδοξη σύναξη,
γιὰ νὰ διακηρύξουμε ὅτι ὁ πνευματικὸς καὶ τὸ πνευματικὸ τέκνο τοῦ
Ἁγίου Χρυσοστόμου τοῦ Νέου Ὁμολογητοῦ καὶ πνευματικὸς πατὴρ τῶν
γονιῶν καὶ τῶν παππούδων μας εἶναι Ἅγιος!

Ὁ Θεὸς «ἐκλέγει» καὶ ἀναδεικνύει τὶς μορφές ἐκεῖνες στὶς ὁποῖες καὶ
ἐμπιστεύεται **χαρίσματα σπάνια,** προκειμένου αὐτὲς νὰ ἀποτελέσουν
μικροὺς φωτεινοὺς φάρους γιὰ τὶς ταλαιπωρημένες ψυχές ποὺ πλανῶνται
στὴ δίνη τῆς ἐκκοσμίκευσης καὶ ἀπάγκιο γαλήνιο ποῦ προσελκύει τοὺς
κουρασμένους. **Μορφές ἱερές, ἱκανές αἰτίες ὑπάρξεως καὶ διατηρήσεως**
τοῦ κόσμου τούτου, ἄρτιους ἐρμηνευτὲς τῶν **Θείων Γραφῶν,** εἰδήμονες τοῦ
Ὁρθοῦ Δόγματος καὶ ἥρωικὰ πολέμιους τῆς πνευματικῆς σύγχυσης τῆς
ἐποχῆς, τῆς αἵρεσης καὶ τῆς κακοδοξίας.

Μία τέτοια φυσιογνωμία, ἕνας ἄγγελος ἐπὶ γῆς, κεκλημένος ὑπὸ τῆς
Θείας Χάριτος διὰ τὸ μέγα Ἱερατικὸ ἔργο, τοῦ ὁποῖου τὶς **χαρισματικὰ**

δοθεισες ἀρετὲς καὶ τὰ θαύματα ἢ Ἐκκλησία μας μεγαλοφώνως μαρτυρεῖ, ἦταν καὶ ὁ προσφάτως ἀναγνωρισθεὶς ὡς Ἅγιος, ὑπὸ τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὁ πατέρας Ἰωάννης Βαξεβανόπουλος, «ὁ πατὴρ τῶν φτωχῶν», ὅπως τὸν χαρακτήριζαν.

Ὅχι μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ Μητροπολίτου, ἀλλὰ μὲ αὐτὴ τοῦ βαθύτατα συνδεδεμένου συναισθηματικὰ ἀνθρώπου μὲ τοῦτον ἐδῶ τὸν Ἱερό Ναο ἀπὸ τὰ πρῶτα παιδικὰ χρόνια, τοῦ ὁποίου οἱ οἰκογενειακὲς ἐκ μητρὸς ἀρχὲς καὶ νοθεσίες ἦταν συχνὰ ἀποτέλεσμα παλαιότερας συμβουλευτικῆς κατευθύνσεως, προσευχῆς, ἀλλὰ καὶ μεσιτείας τοῦ πατρὸς Ἰωάννου· γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἀνετέθη εἰς ἐμὲ παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νὰ γνωστοποιήσω εἰς Αὐτὴν τὰ βιογραφικὰ ἐκεῖνα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν ὅτι ὁ Ὅσιος Ἰωάννης, ὁ ἰδρυτὴς καὶ κτήτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Δημητρίου Ἀμφιάλης καὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος Πεντέλης, ἀποτελεῖ μία ἁγιασμένη μορφή τοῦ 20οῦ αἰῶνος καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὅπως εἶναι δέον ἀναγράφεται πλέον εἰς τὰς ἀγιολογικὰς δέλτους τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὅρθὴ πίστις καὶ πράξις, καθαρὴ ἔντιμος ὁμολογία, τήρησις καὶ διάδοσις τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως τῆς παραληφθείσας ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ Ἀποστόλων, βιωτὴ πρότυπος Χριστιανικὴ ἀφιερωμένη ὀλοκληρωτικὰ εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα, παρουσία πληθώρας ἀρετῶν καὶ πνευματικῶν χαρισμάτων ὑπερφυῶν καὶ Θεοπτίας, διακονία ἐξαίρετος καὶ προσφορὰ εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ μας Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ πλήρωμα Αὐτῆς, ἀποτελοῦν χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς παραδειγματικῆς κατ' εἰκόνα Κυρίου καὶ καθ' ὁμοίωσιν, μορφῆς τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου. Γνωρίσματα, τὰ ὁποῖα - ὅπως μαρτυροῦν οἱ εὐλογημένοι βιογράφοι, τῶν ὁποίων τὰ πονήματα ἀξιοποιήθηκαν ὡς πηγές, ἀλλὰ καὶ σύμφωνα μὲ μαρτυρίες τῶν Μοναζουσῶν τῆς Μονῆς ταύτης καὶ οἰκεῖων μας προσώπων- τὸ ποίμνιο τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναγνώριζε στὸν Ὅσιο Γέροντα, ὅσο αὐτὸς ἦταν ἀκόμη ἐν ζωῇ.

Γόνος εὐσεβῶν ἀνθρώπων, τοῦ Χαραλάμπους καὶ τῆς Μαρίας ἐκ τῆς ἀγιοτόκου νήσου Χίου, γεννήθηκε στὴ Σμύρνη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὸ 1897, τέκνο ἄξιο τῶν ἁγιασμένων ἐκείνων χωμάτων, τῶν ποτισμένων μὲ τὸ αἷμα τῶν «μυριάδων» μαρτύρων τῆς Πίστεως καὶ τοῦ Γένους μας. Ὁ κατὰ κόσμον Γεώργιος, εἶχε ἓναν ἀδελφὸ καὶ τρεῖς ἀδελφές, οἱ ὁποῖες μαζὶ μὲ τὴν θεοσεβῆ μητέρα τους, ἔμελλε ἀργότερα νὰ γίνουν ἢ ἀφορμὴ τῆς ἀποκαλύψεως τῶν σχεδίων τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν Θεοδίδακτο ἄνθρωπο. Ὁρφανὸς ἀπὸ πατέρα στὰ δεκαῆξι τοῦ χρόνια, μὲ ἀνεπτυγμένη τὴν αἴσθησι τῆς εὐθύνης καὶ τοῦ χρέους ἀπέναντι στὴν οἰκογένεια, ἀνέλαβε ἔκτοτε ρόλο προστάτη -κι ὅπως θὰ ἀποδειχθεῖ στὴν πορεία τῆς ζωῆς του- ὁ Γεώργιος ὑπῆρξε προστάτης τῆς οἰκογενείας του, ὄχι μόνον γιὰ τὴν

πρόσκαιρη τούτη ζωή, αλλά και προπαιδευτής, σύμβουλος και καθοδηγητής της μητρὸς και τῶν ἀγαπημένων του ἀδελφῶν πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ αἰώνια πολιτεία.

Κατὰ τὴν Μικρασιατικὴ Ἐκστρατεία τοῦ 1920 ἐπιστρατεύτηκε ἀπὸ τὸ τουρκικὸ καθεστῶς γιὰ νὰ πολεμήσει ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Γεώργιος ὅμως, ὡς γνήσιο τέκνο τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, παρὰ τοὺς ἐκφοβισμοὺς καὶ τὶς ἀπειλές, κατάφερε νὰ δραπετεύσει ἀπὸ τὸν τουρκικὸ στρατό. Οἱ «λιποτάκτες» καταδικάζονταν αὐτόματα εἰς θάνατον, χάριτι θεία ὅμως, ὁ Γεώργιος διεσώθη. Ἔζησε ὅλο τὸ δράμα καὶ τὴν ὀδύνη τῶν Ἑλλήνων τῆς Σμύρνης καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Γνώρισε τὴ λαίλαπα τοῦ πολέμου καὶ τοῦ ξεριζωμοῦ. Τὸ 1922 μὲ τὴ Μικρασιατικὴ Καταστροφή καὶ τὸ βάνουσο καὶ ἀπάνθρωπο διωγμὸ τῶν Ρωμιῶν, ἔφτασε ὡς πρόσφυγας στὴν Ἑλλάδα μὲ τοὺς δικούς του καὶ ἐγκαταστάθηκε στὸν Πειραιά. Στὴ νέα του πατρίδα ἐργάστηκε σκληρὰ καὶ φιλότιμα γιὰ νὰ βιοποριστεῖ ὁ ἴδιος καὶ ἡ οἰκογένειά του καὶ -σὺν Θεῷ- κατάφερε νὰ ἐπιβιώσει.

Ἡ προσπάθειά του ἦταν καρποφόρος. Ὁ Γεώργιος δούλεψε, δημιούργησε καὶ γρήγορα πρόκοψε. Χαρακτήρας πρᾶος, φιλήσυχος, δοτικὸς καὶ συμπονετικὸς, ἦταν σαφὲς πὼς ἡ κοσμικὴ βιωτὴ δὲν ἦταν ὁ δρόμος ποὺ εἶχε σχεδιάσει γι' αὐτὸν ὁ Ὑψιστος. Ὁ κρυφὸς πόθος τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀφιερώσεως στὸν Χριστὸ, γινόταν ὅλο καὶ πιὸ ἔντονος στὴν ψυχὴ τοῦ νέου Γεωργίου. Ἡ προσευχὴ δὲν τὸν ἐγκατέλειπε σὲ ὅλα τα δύσκολα χρόνια τῆς νιότης του, τοῦ διωγμοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς προσφυγιάς. Ἀπὸ μικρὸς μελετοῦσε, λένε, καὶ διάβαζε καθημερινῶς ὀλόκληρο τὸ ψαλτήρι. Ὅταν δὲ τὸ ἀμελοῦσε, ἄκουγε φωνὴ νὰ τὸν παροτρύνει νὰ ἐπιστρέψει στὴν προσευχὴ. Τὰ ἀποκαλυπτικὰ σημεῖα τῆς κλήσεως καὶ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου, ὅσα ἡ ταπεινὴ προσωπικότητά του ἐπέτρεψε νὰ γνωρίζουμε, ἦταν καθοριστικά. Ἐνα ἐξ αὐτῶν ἦταν ποὺ θὰ ἀνέτρεπε τὴν ἀπόφασή του νὰ ἐγκατασταθεῖ στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ θὰ ἀποκάλυπτε τὸν θεοδώρητο γιὰ ἐμᾶς προορισμὸ του. Θεία ἀποκαλύψει, κατὰ τὸ ταξίδι του πρὸς τὸ Ὄρος -ὅπως μαρτυροῦν οἱ βιογράφοι- σταυροὶ ἐμφανίστηκαν στὸν οὐρανό, ἐνῶ φωνὴ ἀκούστηκε νὰ λέει «Γεώργιε, ἐπίστρεψε, διότι ἔχεις ἀναλάβει τέσσερεις σταυρούς, τὴ μητέρα σου καὶ τὶς ἀδελφές σου. Σὲ προορίζω νὰ γίνεις κληρικὸς καὶ θὰ σώσεις πολλὰς ψυχές». Ἐκτοτε, ὁ ὑποδειγματικὰ παραδομένος στὸ Θεῖο θέλημα ἄνθρωπος ἀκολούθησε τὴν ἐκουσίως σταυρικὴ, δέουσα γιὰ τὸν Χριστιανό, πορεία του.

Οἱ «Ἀυθεντικοὶ ἄνθρωποι», ὅπως τοὺς ὀνομάζει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, οἱ ἄνθρωποι τῆς γνησιότητος, συνυφασμένοι μὲ τὸ καθάριο τῆς καρδιάς, λευτερωμένοι ἀπὸ τὰ πάθη ποὺ σκοτεινιάζουν τὴν ἀνθρώπινη φυσιογνωμία, οἱ Ἅγιες καὶ Δίκαιες ἐκεῖνες μορφές ποὺ ὅταν συναπαντηθοῦν, ἀναγνωρίζουν ἢ μία τὴν ἄλλη, ἔτσι κι ὁ Ἅγιος

Χρυσόστομος ὁ Νέος Ὁμολογητής, πνευματικὸς πατήρ τοῦ Ἁγίου, ἀναγνωρίζων τὸ ἦθος, τὴν ταπείνωση καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεὸ ἀγάπη τοῦ Γεωργίου, τὸν ἔκειρε Μοναχὸ καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ Μέγα Ἀγγελικὸ Σχῆμα μὲ τὸ ὄνομα Ἰωάννης (τοῦ Θεολόγου). Ἀργότερα χειροτονήθηκε Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος λαμβάνοντας τὸ ὄφικιο τοῦ Ἀρχιμανδρίτου ἀπὸ τὸν Μακαριστὸ Ἐπίσκοπο Κυκλάδων κυρὸ Γερμανὸ Βαρυκόπουλο τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1943. Ὁ πατήρ Ἰωάννης ἀφοσιωμένος πλέον στὴν Ἐκκλησία καὶ στὴ διακονία τοῦ θυσιαστηρίου, συνδέθηκε βαθιὰ καὶ ἰδιαίτερος μὲ τὸν Ἅγιο Χρυσόστομο, τὸν Ὁμολογητὴ τῆς μαρτυρικῆς μας Ἐκκλησίας. Τὸ σχετικὸ μὲ τὴν κοίμησιν τοῦ Ἁγίου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων, ἀποτέλεσε ἓνα ἀκόμη σημεῖο τῶν ἐκ Θεοῦ ἀποκαλύψεων - ἐμπειριῶν τοῦ πατρὸς Ἰωάννου. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἀφήγησις τοῦ γεγονότος ἀπὸ πρόσωπο κεκοιμημένο σήμερα, (ἀνιψιὰ Ἁγίου Χρυσόστομου) κατὰ τὴν ὁποία ὁ π. Ἰωάννης διὰ ὄραματος εἶδε τοὺς Ἁγίους Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο καὶ Ἰωάννη τὸν Θεολόγο νὰ κατασκευάζουν λαμπερὸ θρόνον γιὰ τὸν πνευματικὸν τοῦ πατέρα. Οἱ Ἅγιοι τοῦ ἀπεκάλυψαν τὸ πρόσωπο γιὰ τὸ ὁποῖο προορίζετο ὁ θρόνος καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ τὸ ἐνημερώσει σχετικῶς. Ὁ π. Ἰωάννης μὲ μέγαλο δισταγμὸ καὶ κατόπιν ἐπιμόνου κλήσεως τοῦ πνευματικοῦ τοῦ πατρὸς ὁμολόγησε τὴν ἱερὴν του ἀποστολή, γιὰ τὴν ὁποία βέβαια ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος ἦταν προφανῶς ἐνήμερος, ἀπαντώντας ἀταράχως «Γνωρίζω, ἐκλήθην... σὲ κάλεσα διὰ νὰ ἐξομολογηθῶ».

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀμφιάλης Πειραιῶς θὰ γινόταν ὁ χῶρος στὸν ὁποῖο θὰ ἀγίαζε καὶ θὰ ἀγιαζόταν τὸ Γνήσιο αὐτὸ τέκνο τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁμολογητὴς τῆς πίστεως, ὁ ὑπέρμαχος τῆς ἀλήθειας καὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ σταθερὸς τηρητὴς, μεταλαμπαδευτὴς καὶ θερμὸς προστάτης τῶν Ἱερῶν, ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ Ἀποστόλων παραληφθέντων κανόνων καὶ Ἁγίων Δογμάτων. Ἡ Ἱερὰ Μονή, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἁγίου πατρὸς, ἀποτέλεσε ἐστία σωτηρίας ψυχῶν μεσοῦσης τῆς λαίλαπας τῶν διωγμῶν τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τοὺς νεοσημερολογίτες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Στὸ μικρὸ αὐτὸ Ἡσυχαστήριον διετέλεσαν τὴ μετάνοιά τους ἢ μητέρα, καθὼς καὶ οἱ δυὸ ἀδελφές του, οἱ ὁποῖες στὸ μεταξύ εἶχαν καρεῖ Μοναχὲς ἀπὸ τὸν Ἅγιο Γέροντα, ἀποκαλύπτοντας ἔτσι τὸ Θεῖο σχέδιον.

Τὴ μαρτυρικὴ ἐκείνη περίοδο τῶν διωγμῶν γιὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα μας, ὅπως οἱ παλαιότεροι γνωρίζουν, ἡ μανία τῆς κρατούσας ἐκκλησίας ἐνάντια στοὺς τηρητὲς τῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἦταν σφοδρὴ καὶ ἀκράτητος. Ἐντολοδόχοι ἀστυνομικοὶ κατεδίωκαν μὲ μένος τοὺς πιστοὺς καὶ πολὺ περισσότερο τοὺς κληρικούς. Ἡ πιστὴ σταθερότης τῶν Ὁρθοδόξων εἰς τὴν παράδοσιν -παρὰ τις συλλήψεις, τις καταστροφές τῶν Ναῶν καὶ τὸν ἀποσχηματισμὸ τῶν κληρικῶν- εἶχε καταστήσει τοὺς

άπλους Χριστιανούς σὲ σύγχρονους ὁμολογητὲς τῆς Πίστεως. Σὲ μιὰ περιπολία τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐνόσω ὁ Ἅγιος λειτουργοῦσε, ἔγινε ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὸ ἐκκλησίασμα ἢ προσπάθεια τῶν ἀστυνομικῶν νὰ ἐντοπίσουν τὸν καλὰ τότε κρυμμένο Ναό. Οἱ Μοναχὲς καὶ κατὰ σάρκα ἀδελφὲς τοῦ Ἁγίου τὸν παρακάλεσαν νὰ ψάλει χαμηλόφωνα προκειμένου νὰ μὴν ἀποκαλυφθοῦν. Ἐκεῖνος ὁμως γεμάτος πίστη εἶπε «θὰ τοὺς κουφάνει ὁ Θεός, κόρες μου». Πραγματικά, ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ βρίσκονταν σὲ ἀπόσταση ἀναπνοῆς ἀπὸ τὸ Ναό, δὲν ἀντιλήφθηκαν τὴν παρουσία τῶν συγκεντρωμένων πιστῶν, παρὰ τὴ δυνατὴ καὶ γεμάτη σθένος φωνὴ τοῦ Ἁγίου Ἰερέα. Σὲ ἄλλο ἀντίστοιχο περιστατικό, ὅπου ὁ Ἅγιος βρισκόταν μόνος, ἀστυνομικοὶ εἰσέβαλαν σὰν τὰ ἄγρια θηρία γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν «παράνομο» κληρικό. Ἐνῶ ὁ Ἅγιος βρισκόταν δίπλα στὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ προσευχόταν, αὐτοὶ χωρὶς νὰ τὸν δουν, σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε, ἀμίλητοι, ἐγκατέλειψαν τὸν Ναό.

Ὁ εὐλαβὴς Λειτουργὸς τῶν Θείων Μυστηρίων, σιωπηλὸς καὶ βουρκωμένος κατὰ τὴ συντέλεση τοῦ Θείου Μυστηρίου, ἐνίοτε μαρτυροῦσαν τὰ παιδιὰ ποὺ βρίσκονταν στὸ Ναὸ ὅτι ὑπερίπτατο καὶ φώναζαν «ὁ παππούλης εἶναι στὸν ἀέρα». Συνταρακτικὸ εἶναι τὸ γεγονὸς τῆς ἐπαναφορᾶς ἐνὸς μωροῦ παιδιοῦ -λίγο μετὰ τὴ Θεία Λειτουργία- τὸ ὁποῖο ἢ μητέρα του στὴ προσπάθειά της νὰ τὸ ταΐσει βιαστικά, τὸ ἔπνιξε. Ἀναίσθητο, δίχως ἴχνος ζωῆς, ἐκομίσθη στὰ πόδια τοῦ Ἁγίου τὴν ἴδια κιόλας στιγμή ἀπὸ τὴν ψύχραιμη, γεμάτη πίστη μάνα. Ὁ φλογερὸς κάτοχος τοῦ ἱαματικοῦ χαρίσματος καὶ ὄχι μόνον, πῆρε τὸ παιδί στὰ χέρια, τὸ φύσηξε τρεῖς φορὲς στὸ πρόσωπο, τὸ σταύρωσε καὶ τὸ ἀνύψωσε λέγοντας «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, Ἀνάστηθι». Ὡς ἐκ θαύματος τὸ παιδί ἐπανῆλθε. Αὐτὸς ἦταν ὁ σεμνὸς καὶ ταπεινὸς Γέρον Ἰωάννης τῆς Ἀμφιάλης, ὁ χαρισματικὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ πιστὸς οἰκονόμος τοῦ Κυρίου ποὺ συχνὰ ἔβλεπε νὰ σχηματίζεται σταυρὸς στὴ φλόγα τῶν κεριῶν ποὺ οἱ πιστοὶ ἀναβαν γιὰ τοὺς κεκοιμημένους, ἐνίοτε δὲ ἔβλεπε τὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦ καὶ στὰ μέτωπα τῶν σεσωσμένων.

Οἱ Ἅγιοι ἄνθρωποι καταφέρνουν λόγω τῆς αὐθεντικότητάς τους νὰ ἐνωθοῦν μὲ τίς θεῖες ἄκτιστες ἐνέργειες « Ἅγιοι εἰσιν οἱ δι' ἄκραν καθαρότητα τῆς καρδίας ἰδόντες καὶ παθόντες τὴν τοῦ Θεοῦ λαμπρότητα». Τὴ λαμπρότητα αὐτὴ στὸ πρόσωπο τοῦ πατρὸς Ἰωάννου ἀντίκρισε καὶ ὁ ἐπίσης ἐκ Μικρασίας καταγόμενος Ἅγιος Ἰερώνυμος τῆς Αἰγίνης. Μαρτυρεῖται πὼς ὁ Ἅγιος Ἰερώνυμος ἀρνήθηκε νὰ τὸν ἐξομολογήσει, ὅπως ὁ π. Ἰωάννης τὸν παρεκάλεσε σὲ ἐπίσκεψή του στὴν Αἴγινα, διότι ἀντιλήφθηκε ἀμέσως κατὰ τὴν ἀφίξή του τὴν ἀγιότητά του. Τὸν εἶδε νὰ εἶναι λουσιμένος σὲ φῶς καὶ νὰ εἶναι πάνω ἀπὸ τὴ γῆ. Ὁ Ἅγιος Ἰερώνυμος ἐπεσήμανε διορατικῶς ὅτι «ὅταν κοιμηθεῖ ὁ παπα-Γιάννης θὰ δείξει σημεῖα».

Τόσο οί σύγχρονοί του Άγιοι -που έχουν ήδη καταχωρισθεῖ στὰ δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας μας- ἀντιλαμβάνονταν, ὅσο καὶ οἱ εὐσεβεῖς πιστοὶ διαισθάνονταν τὴν ἀγιότητά του, πὺ πῆγαζε ἀπὸ τὴν παραμύθια προτροπή του καὶ τὴν ταπείνωσή του, «ὥσπερ ὁ ἀρώματα βαστάζων ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς ὀσμῆς καὶ μὴ θέλων, οὕτως ὁ πνεῦμα Κυρίου ἔχων, ἐκ τῶν ἑαυτοῦ λόγων γνωρίζεται, καὶ τῆς ταπεινώσεως». Ἡ ἐλεημοσύνη καὶ ἡ φιλανθρωπία χαρακτηρίζαν τὴν ἀγαθὴ καὶ ταυτοχρόνως ἀγωνιστικὴ βιωτὴ τοῦ πατρὸς Ἰωάννου. Ἐπισκέψεις σὲ νοσοκομεῖα, φυλακὲς καὶ παντὸς εἶδους ἰδρύματα ἀναξιοπαθόντων καὶ πονεμένων ψυχῶν, ἀλλὰ καὶ σχολεῖα -συνοδεῖα Μοναχῶν - ἦταν ἀπὸ τὶς βασικὲς καὶ τακτικῶς πραγματοποιούμενες ἐνέργειες τοῦ Θεοσόφου ἀνδρός. Ἀκούραστος καὶ ἀλύγιστος συνέδραμε τὸν συνάνθρωπο. Πλημμύριζε ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν ἀδικημένο, τὸν ἀνήμπορο, τὸν ἀσθενῆ, ἰδιαίτερος δὲ ἀγαποῦσε τὰ παιδιὰ. Ἀκτῆμων καὶ ἐκουσίως πτωχός, δώριζε ὅ,τι εἶχε, προσέφερε ἀγαθὰ σὲ ὅποιον εἶχε ἀνάγκη, ἔδινε χρήματα καὶ προίκιζε νέες. Ἡ προσευχὴ του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους δὲ σταματοῦσε ποτέ, μνημόνευε συνεχῶς ἄπειρα ὀνόματα δωρητῶν, εὐσεβῶν πιστῶν, ἀσθενῶν καὶ κεκοιμημένων, μὰ κυρίως, ἀπάλυνε μὲ τὸν λόγο του τὸν πόνο στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, ὁ παιδαγωγὸς τῆς ἀγάπης.

Ἦταν στοργικὸς δάσκαλος, σπάνιος πνευματικὸς πατὴρ καὶ ὁδηγός, ἀλλὰ καὶ συμπαθὴς βοηθός, μὲ σχέση καὶ ἐπικοινωνία οὐσιαστικὴ καὶ καθοριστικὴ μὲ τὰ πνευματικὰ του παιδιὰ, Μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς. Κύρια πνευματικὴ του ἐργασία ἦταν ἡ ἐξομολόγησις, τὸ Ἱερὸ Μυστήριον τῆς Μετανοίας κατὰ τὸ ὅποιο -Θεῖα Χάριτι- κατάφερε νὰ δαμάζει τὶς ἄγριες ψυχὲς καὶ νὰ παρηγορεῖ -διὰ τῆς λυτρώσεως τοῦ Μυστηρίου- τὶς πονεμένες καὶ ἰδιαίτερος τὶς παραστρατημένες. Αὐθεντικὸς ἐρμηνευτὴς τῶν Θείων Γραφῶν, ἀπλανῶς συμβούλευε καὶ καθοδηγοῦσε ἀνθρώπους ὄλων τῶν ἡλικιῶν. Μοναδικὴ φυσιογνωμία ἀντλοῦσα Χάρη, δύναμη καὶ θάρρος ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀγάπη του γιὰ τὸν συνάνθρωπο, ἀπὸ τὴν ἀστείρευτὴ πίστη καὶ τὴν ἀκατανίκητὴ ἐλπίδα του στὸν Θεό, ἦταν αὐτός, «ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ» καὶ πλάνου φρονήματος. Ὁ λόγος του κατὰ τῶν φιλενωτικῶν «Ὁρθοδόξων», τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς πανθησκείας ἦταν πύρινος καταπέλτης. Ὡστόσο, ἡ ἀδιαμφισβήτητὴ παρηγορία του στὸν Θεό, ἡ θυσιαστικὴ προσφορὰ του, ἡ σεβαστὴ, ἱεροτάτῃ στάση του, μὲ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ τὸν κατέστησαν γνωστὸ ὄχι μόνον στοὺς Ὁρθοδόξους, ἀλλὰ καὶ σὲ ἑτεροδόξους καὶ ἄλλοθρήσκους τοὺς ὁποίους καὶ κατόπιν κατηχήσεως βάπτιζε. Ἐνστερνισθεῖς πλήρως τὸ διὰ τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιήλ ἐκφραζόμενον θέλημα τοῦ Κυρίου: «Τὸ ἀπολωλὸς ζητήσω καὶ τὸ πλανώμενον ἐπιστρέψω καὶ τὸ συντετριμμένον καταδήσω καὶ τὸ ἐκλείπον ἐνισχύσω καὶ τὸ ἰσχυρὸν φυλάξω καὶ βοσκήσω αὐτὰ μετὰ κρίματος», ὁ ἐν τῷ κόσμῳ

ἀσκητῆς ἔφερε στὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ πολλές ψυχές μετὰ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, ψυχές ποὺ ἐξελίσσονταν σὲ ὑποδειγματικούς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς. Ἡ διάχυτος ἐπ’ αὐτοῦ Χάρις ἄλλαξε πραγματικὰ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὸν προσέγγιζαν, τῶν λαϊκῶν, τῶν Μοναχῶν καὶ τῶν Μοναζουσῶν, στίς ὁποῖες παρεῖχε ιδιαίτερη πνευματικὴ φροντίδα καὶ προστασία.

Ἐμπειρὸς διδάσκαλος τῆς νηπτικῆς ζωῆς, προκαλοῦσε τὴν ἀσκηση ἀφενὸς γιὰ νὰ παραδειγματίζει, ἀφετέρου γιὰ νὰ γυμνάζει τὴ σάρκα του. Μόνιμα κουβαλοῦσε χιαστὶ ἀλυσίδες ποὺ ἔφερε στὸ ἅγιο σῶμα του, κάτι τὸ ὁποῖο ἀποκαλύφθηκε ἀναγκαστικὰ κατὰ τὴν εἰσαγωγή του στὸ νοσοκομεῖο λίγο πρὶν τὴν κοίμησή του. Ὁ γενναῖος καὶ παθοκτόνος ἀσκητῆς ξαπόσταινε ἐλάχιστα κι αὐτὸ κατὰ γῆς ἢ στὸ ξύλινο ἀσκητικὸ του κρεβάτι. Ὁ μονίμως ἀμίλητος καὶ δακρυσμένος κατὰ τὴ Θεία Λειτουργία Γέροντας ἀγρυπνοῦσε κατὰ τίς ὁλονύχτιες Ἀκολουθίες προσευχόμενος. Εἰς ἀνταπόδοσιν τοῦ ἀσκητικοῦ του φρονήματος ἀξιώθηκε ἓνα βράδυ νὰ δεῖ τὴν Κυρία Θεοτόκο.

Ἀγωνιζόταν νυχθημερὸν γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς. Λιτὴ τροφή, σιωπὴ, συνεχῆ καὶ ἀδιάλειπτος προσευχή, μόνιμη προσεκτικὴ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ἀσκηση. Σηκώνοντας ἀγογγύστως καὶ μετὰ χαρᾶς τὸν Σταυρὸ του, ὁ π. Ἰωάννης ὑπέμεινε συνειδητὰ τίς σωματικὲς ἀσθένειες ἀπὸ τίς ὁποῖες ὑπέφερε. Σὲ προσευχὴ του νὰ τὸν θεραπεύσει ὁ Κύριος, φωνὴ ἀκούσθηκε νὰ λέει «Ἰωάννη, αὐτὸς εἶναι ὁ Σταυρὸς σου, θέλεις νὰ σοῦ τὸν ἀφαιρέσω; Μὲ αὐτὸν θὰ στεφανωθεῖς».

Ἡ ἀγιότης τοῦ πατρὸς Ἰωάννου ἀναδεικνύει τὴν ἐλευθερία, ἀλλὰ καὶ τὴν τόλμη, τὴν ἐγκράτεια καὶ τὴ σεμνότητα, τὴν ἀνύψωση καὶ ταπεινότητά του, τὴν ἀγάπη τὴν ἀμέτρητη καὶ ἀλόγιστη γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο. Ἀναδεικνύει τὴν ἀέναη ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ συχνὰ ἐπιλέγει τὴν ἡσυχία, τὴ διακριτικότητα, τὴ μυστικότητα, τὴν ἐπιμελῶς ἀπόκρυψη τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποκαλυφθέντων. Τὴ μυστικὴ αὐτὴ ἀγιότητα ἐπεδίωκε συνειδητὰ νὰ διατηρήσει ἢ ὀσιακὴ προσωπικότητα τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, ὅπως ἔκαναν κι ἄλλοι Ἅγιοι στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὴν κοίμησή του πληροφορήθηκε ὁ ἴδιος ὁ Γέροντας ὀφθαλμοφανῶς κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νοσηλείας του στὸ νοσοκομεῖο, ὕστερα ἀπὸ τὴν εἰσαγωγή του τὴν 1η Ἰανουαρίου τοῦ 1966. Ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ἐμφανισθεὶς τοῦ εἶπε «Ὑπεγράφη τὸ διαβατήριόν σου καὶ ἐτοιμάσου νὰ φύγωμεν, ὁ Κύριος σὲ ἀναμένει μετὰ ἀνοιχτὰς τὰς ἀγκάλας Του» καὶ τὸν παρότρυνε νὰ ἐπιστρέψει στὸ Ἠσυχαστήριό του γιὰ νὰ ἐτοιμασθεῖ. Στὸ Μοναστήρι δὲ τὴν ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς του εἶδε σὲ ὄραμα νὰ καλεῖται νὰ διαβάσει τὸ

Εὐαγγέλιο στὴν Ἐκκλησία τοῦ Οὐρανοῦ «ἐκεῖνο, ποὺ ὁ Χριστὸς μας, κάλεσε τοὺς μαθητὰς νὰ Τὸν ἀκολουθήσουν».

Λίγο πρὸ τῆς κοιμήσεώς του ὁ ἀγαθὸς Γέρων, ἀφοῦ μετέλαβε τῶν Θείων Μυστηρίων, ἀπευθυνόμενος στοὺς ἰατροὺς ποὺ ἦταν στὸ προσκεφάλι του, τοὺς εἶπε, «τώρα ἄστε μὲ νὰ πάω νὰ ξεκουραστώ, σᾶς εὐχαριστῶ· ἔχετε ὅλοι τὴν εὐχή μου». Ἐπεσε, σταύρωσε τὰ χεράκια του μὲ τὸ κομποσκοῖνι, κοίταξε ψηλά, ἔστρεψε τὸ βλέμμα του στὴν εἰκόνα τῆς γλυκιᾶς μας Παναγίας μὲ ὕφος παιδιοῦ ποὺ προσμένει τὴ στοργὴ τῆς μάνας καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του. Ἦταν βράδυ τῆς 26ης δωδεκάτη νυχτερινή, ἤτοι 27η Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1966, ὅταν ἡ ἀγία, παιδικὴ στὴν ἀγνότητα καὶ φλογερὴ στὴν πίστη ψυχὴ του, ἀναχώρησε γιὰ τὴν αἰώνια κατοικία εἰς τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ὁ σεμνὸς καὶ ἀγαθὸς, ὁ μεσίτης τοῦ Θεοῦ, Ὁσιος Ἰωάννης ἀποτελεῖ πλέον μιὰ ζωντανή, ἀγιασμένη μορφή τῶν ἡμερῶν μας. Δὲν εἶναι λίγες οἱ φορὲς ποὺ μετὰ τὴν ὀσιακὴ του κοίμησι παρουσιάστηκε ζωντανός, ὅπως μαρτυροῦν ἄνθρωποι ποὺ τὸν γνώριζαν καὶ ποὺ δὲν τὸν γνώριζαν. Ἐννέα χρόνια μετὰ τὴν κοίμησή του, παραμονὲς ἑορτασμοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος, σὲ ἐπίσκεψι τεχνίτου στὴν ὁμώνυμη Ἱερὰ Μονὴ στὴν Πεντέλη, ὁ Ἅγιος ἐμφανίστηκε καὶ βοήθησε τὸν τεχνίτη σὲ δύσκολη χειρωνακτικὴ ἐργασία, στὴν ὁποία μόνος του δὲν θὰ τὰ κατάφερνε. Ἡ ἀπροσδόκητη καὶ ξαφνικὴ παρουσία ἑνὸς γέρου ρασοφόρου στὴν καλὰ ἀμπαρωμένη Μονή, ὅπου κανεὶς δὲν εἶχε πρόσβαση, ἔβαλε σὲ σκέψι τὸν εὐσεβῆ τεχνίτη ποὺ βέβαια δὲν γνώριζε τὸν Ἅγιο. Θέλοντας νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ μυστήριον, σὲ ἐρώτησή του πρὸς τὴν Μοναχὴ ποὺ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει τὴν ἐργασία, συμπέραναν ἀπὸ κοινῶν πὼς ὁ σεμνὸς καὶ ταπεινὸς ρασοφόρος βοηθὸς ἦταν ὁ Ἅγιος, ὁ παπα-Γιάννης τῆς Ἀμφιάλης. Ἐκεῖ, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Τριάδος Πεντέλης βρίσκεται τὸ εὐωδιάζον καὶ χαριτόβρυτον μνημα τοῦ Ἁγίου ποὺ ἀναβλύζει Ἁγίασμα κατὰ τὴν κυριώνυμο ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Σήμερα, ἐν ἔτει 2018, πενήντα δύο χρόνια ἀπὸ τὴν κοίμησή του, ἡ μεμαρτυρημένη ἀπὸ τὸν Θεό, μὰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἀγιότητά του, ἀποδεικνύεται πλέον πανηγυρικῶς. Τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ -ὅπως παραδοσιακὰ συμβαίνει ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἐκκλησία- ἔχει ἤδη ἀναγνωρίσει αὐθορμήτως καὶ φυσικῶς τὴν ἀγιότητα στὸ πρόσωπον τοῦ πατρός Ἰωάννου. Ἡ σταδιακὴ καὶ ἀβίαστη καθιέρωση καὶ ἐδραίωση τῆς ἀγιότητάς του στὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας μας μέσα ἀπὸ θαύματα, θεραπείες πιστῶν, ἐκβολὴ δαιμονίων, ἐμφανίσεις μετὰ τὴν κοίμησή του καὶ πλῆθος ἀκόμη σημείων, μαρτυροῦν τὴν παρουσία τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὴν ἐνέργεια τῆς Ἁγίας Τριάδος στὴν ὀσιακὴ του μορφή. Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸ πὼς ὅταν ἅγιες φυσιογνωμίες

σάν αυτή του «Γέροντος τῆς ἀγάπης» γίνονται οἶκος τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ «δαίμονες ἀπελαύνονται, ἀσθενεῖς θεραπεύονται, τυφλοὶ ἀναβλέπουσι, λεπροὶ καθαίρονται, πειρασμοὶ καὶ ἀνία λύονται».

Τὸ γεγονός αὐτὸ τῆς ἀγιοποίησης τοῦ ἀνθρώπου, κατ' ἐντολὴ Θεοῦ, γίνεται ἀντιληπτὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, διότι ὅπως εἶναι γνωστὸ ὁ Θεὸς ἀναδεικνύει τοὺς Ἁγίους καὶ οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἐπιβεβαιώνουν. Τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Θεοῦ τῆς ἀνάδειξης τῶν Ἁγίων Του, ὅπως προκύπτει σαφῶς καὶ ἀδιαμφισβήτητα ἀπὸ τὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας, τὴν αὐθεντικὴ συνέχεια τῆς Μίας, Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἔρχεται τὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας ἀκολούθως καὶ μὲ χαρακτῆρα διαπιστωτικὸ καὶ μόνον νὰ ἐπικυρώσει καὶ νὰ διακηρύξει πανηγυρικῶ τῶ τρόπῳ. Ἡ ἐπισήμως καὶ τυπικῶς ἀγιοκατάταξη -κατόπιν ἐντόνου ἐπιθυμίας τῶν εὐσεβῶν πιστῶν- ἀποτελεῖ ἐνέργεια θεάρεστη καὶ ἐπιβεβλημένη, καθὼς καὶ ἐξαιρέτως σημαντικὴ γιὰ τὴν μαρτυρικὴ μας Ἐκκλησία. Ὡς ἐκ τούτου, ὀφείλουμε ὅπως εὐχαριστήσουμε γιὰ τὴν εὐλογημένη αὐτὴ Ἀπόφαση τὴν ὁμοφώνως ἀποδεχθεῖσα ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο, τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλίνικο καὶ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησιῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, γιὰ τὴν ἄμεση ἔγκριση τῆς περὶ Ἀγιοκατατάξεως προτάσεως καὶ ἔνταξη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου Ἐλεήμονος εἰς τὰς ἀγιολογικὰς δέλτους τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὅσα ἀναφέρονται τούτῃ τὴν ὥρα, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῶ ἀδελφοί, εἶναι ἐλαχίστως ἐνδεικτικὰ τῶν θείων ἐμπειριῶν καὶ βιωμάτων καὶ τῶν θαυμαστῶν -μὲ τὴ Χάρη τοῦ Κυρίου- πράξεων, τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου.

Ὁ Ἅγιος καὶ ἡ ζωντανὴ του παρουσία ἀποτελοῦν προσωποποιημένη κλήση γιὰ τὴ γενναία καὶ ἄνευ καθυστερήσεως ἐπιστροφὴ ὅλων στὶς πατρῶες παραδόσεις, ἀπόδειξη τῆς ἀπεράντου ὑπομονῆς καὶ ἀνοχῆς τοῦ Θεοῦ παρὰ τὴν ἀποστασία μας, ἀπόδειξη τῆς ὑφιστάμενης ἀκόμη κυριαρχίας τῆς Θείας χάριτος στὸν κόσμον τοῦτο. Γιὰ πόσο ὁμως ἀκόμη πιστεύουμε ὅτι οἱ θεοπειθεῖς πρεσβεῖες τῶν Ὁσίων αὐτῶν μορφῶν, θὰ λειτουργοῦν λυτρωτικὰ καὶ θὰ μᾶς σώζουν;

Ὅφείλουμε, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῶ ἀδελφοί, νὰ παραδειγματιστοῦμε, νὰ μιμηθοῦμε ἐμπράκτως καὶ ὄχι μόνον θεωρητικῶς τὶς ζωές τους, νὰ ζήσουμε καὶ ἐμεῖς -μὲ δικαιοσύνη, σωφροσύνη καὶ εὐσέβεια, νὰ διατηρήσουμε, νὰ μεταλαμπαδεύσουμε, νὰ σώσουμε, νὰ συμβάλουμε. Ὅφείλουμε νὰ προσδώσουμε ἀξία στὸ ἐπίγειο πέρασμά μας. Ὅφείλουμε νὰ διανοίξουμε τὶς ὁδοὺς ἐκεῖνες τῆς μεσιτείας πρὸς τοὺς Ἁγίους πατέρες καὶ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Νὰ γίνουμε ἀντάξιοι ἐκείνων τῶν ὁποίων ἡ φλογερὴ προσευχὴ ἔφθανε ἀπρόσκοπτα στὰ θεϊκὰ ὦτα. Νὰ γίνουμε συνεχιστὲς

τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ἀληθείας, ὅπως τοῦ ἐκ κοιλίας μητρὸς ἐκλεγμένου ἀπὸ τὸν Θεό, τοῦ Ἁγίου παπα -Γιάννη τῆς Ἀμφιάλης.

Καρδιακὰ εὐχαριστοῦμε τὸν Ζωοδότη Κύριο πὸν μᾶς χάρισε αὐτὸν τὸν Ἅγιο ἀδάμαντα καὶ νὰ ὁμολογήσουμε μὲ τὴ σειρά μας ὅτι ἡ Γνήσια Ὁρθοδοξία στὴν πατρίδα μας, παρὰ τοὺς διωγμοὺς μὲ φυλακίσεις, θανάτους, ἐξορίες καὶ βανδαλισμοὺς πὸν ὑπέστη ἀπὸ τὴν κρατοῦσα Ἐκκλησία, κραταιώθηκε καὶ ἐνδυναμώθηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴν Ἁγία βιωτὴ τῶν Ἁγίων μορφῶν, ὅπως τοῦ Γέροντα τῆς ἀγάπης καὶ τῶν πτωχῶν, τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τῆς Ἀμφιάλης.

Χρέος καὶ ἱερὸ καθῆκον ὄλων μας, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, νὰ δεηθοῦμε στὸν Ἅγιο μας, Ὁσιο Ἰωάννη τὸν Νέο Ἐλεήμονα τὸν Θαυματουργό, πνευματικὸ πατέρα τῶν γονιῶν καὶ καθοδηγητὴ τῶν οἰκογενειῶν μας, ἀπὸ τὸν ὁποῖο τις ἀρχὲς πνευματικὰ κληρονομήσαμε καὶ τις ὁποῖες ὀφείλουμε ἀναλλοίωτες νὰ κληροδοτήσουμε στοὺς νέους Ἱερεῖς, νὰ πρεσβεύει γιὰ ὅλους, τὴν Ἱεραρχία μας, τὸν Ἱερὸ κλῆρο καὶ τὸ ποίμνιο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐνώπιον τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ ἐν τῷ νῦν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι ἀμήν!

Πηγές:

Ἀκάκιος Ἱερομόναχος (2016), Ἅγιος Ἰωάννης Ἀμφιάλης, «Γέρον τῆς Ἀγάπης» καὶ «Πατὴρ τῶν πτωχῶν». Μουρτερή, Ὀκτωβρία, Αὐλωνάρι Εὐβοίας: Ἱερὴ Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Καλλιανιώτης, Ἰωάννης Δρ. (2012), Ἅγιοι τοῦ 20ου αἰῶνος: Ἅγιος Ἰωάννης Ἀμφιάλης Πειραιῶς. Scranton, PA, U.S.A.
Συρακόπουλος, Απόστολος,. Ἰωάννης Βαξεβανόπουλος Ἱερομόναχος- Πνευματικός. Ἀττική: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Τριάδος Πεντέλης